

O Vseh svetih.

Na grobove tihe
Vlega se večer,
Na grobove tihe
Lega božji mir.

Kraj gomil ciprese
V noč šepečejo,
Vrh neba pa zvezde
Se leskečejo.

Mrtvim zvezde žarne
Vrh neba goré,
Slušajo ciprese,
Ki v noč govoré:

„Smrt po grobih hodi,
Mrtvi plakajo,
Ker iz vic rešenja
Težko čakajo . . .“

Žirov.

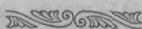
Skoraj, skoraj . . .

Vse cvete na grobih danes,
Kot sijal bi ljubi maj,
Grobi vsi so razsvetljeni
Kot v pomladnem jutru gaj.

Med cveticami pa vernik
Mnog potrt na tleh kleči
In se rajnika spominja,
Ki ga krije hlad prsti.

Srečna duša, če je prišla
Vsaj v čistilni ogenj vic!
Skoraj, skoraj Bog obrisal
Zadnjo solzo bo ji z lic!

Žirov.

Po tihi zemlji . . .

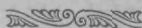
Po tihi zemlji žalost hodi
S palico oprta,
Z nasmehom trpkim s sabo vodi,
Oj, srčeca potrta . . .

In bleda smrt se smeje, smeje . . .
In snežec naletava,
Po gozdu lomijo se veje,
Pod snežcem spi dobrava.

Za njo pa sestra hodi bleda,
In koso ima v dlani,
Z očesom neprijazno gleda
Po logu in poljani.

In žalost vedno dalje blodi
Ob palico oprta,
Z nasmehom trpkim s sabo vodi,
Oj, srčeca potrta . . .

A. P. Grigorjev.

Ko bo prišla bela žena.

Prišla bode bela žena,
Bela žena, bleda smrt,
Pa iz skrinje bodo vzeli,
Zgrnili mrtvaški prt.

Rožic rajniku prinesli,
Sveč prižgali krog in krog,
Ah, in bodo zanj molili,
Da se ga usmili Bog.

Oder bodo z njim pokrili,
Zadnji domek deli nanj,
Mrtvo truplo položili
Jokajoči bodo vanj.

Tudi jaz bom tja pokleknil,
Molil bodem prav srčno,
Da kdaj rajnika in mene
Vzame ljubi Bog v nebó.

Semjonov

